

Arrest

nr. 301 929 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2023 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 augustus 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 2 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 28 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 30 maart 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren in Choro Camp, district Mansehra van de provincie Kyber Pashtunkwa in Pakistan en heeft daar ongeveer tot begin 2019 gewoond. U bent daarna verhuisd naar Afghanistan aangezien u en uw ouders gedwongen waren om Choro Camp te verlaten omdat de Pakistaanse overheid een snelweg wilde bouwen voor China. Uw ouders zijn eerst terug naar Afghanistan gereisd waarbij ze een check-in hebben gedaan en hun vluchtelingenkaarten werden afgeknipt. Na een korte periode bent u uw ouders naar Afghanistan gevolgd maar omdat u bij uw terugkeer door iemand werd begeleid was het onmogelijk om de check-in te doen waardoor uw vluchtelingenkaart niet is afgeknipt.

U hebt vervolgens ongeveer acht maanden in het districtscentrum van Alingar district, provincie Laghman in Afghanistan gewoond. U werkte daar samen met uw vader in een winkel waar u ijs verkocht.

Op een nacht ging u samen met uw chauffeur om twee of drie uur 's nachts naar Laghman om ijs te kopen. Onderweg ergens bij het dorp Badiabad zagen jullie drie of vier personen en de zoon van uw paternale tante die een bom aan het begraven waren in de grond. Uw neef zei tegen u dat u moest zwijgen over wat u hier had gezien. Onderweg terug naar de winkel zagen jullie in Badiabad een gevecht tussen enkele strijders waarna u terug naar uw ouders ging om hen te verwittigen over uw neef en de gevechten onderweg.

Na dit incident was u gestopt met uw werk als ijsverkoper omdat u bang was voor de gevechten en de taliban. U besloot om voor de politie te werken en moest daarvoor een aantal documenten ondertekenen in het districtshuis van Alingar. Daarna moest u hetzelfde gaan doen bij het politiehooftkantoor van Laghman. Op de terugweg naar huis werd u door de taliban gestopt bij hun controlepost in Badiabad, dezelfde plaats als waar de bom was ontploft. De taliban zagen dat u enkele papieren van de politie bij u had waarna ze uw handen hebben geboeid en u op een motorfiets naar een grot hebben meegenomen.

U hebt ongeveer twintig dagen of één maand vastgezet in een grot in Sahra. De taliban predikten daar en vroegen waarom u voor de politie ging werken en niet voor hun wilde werken.

Op een dag gebeurde er een gevecht tussen het leger en de taliban waardoor u met tien of vijftien andere personen uit de grot bent kunnen ontsnappen. Na enkele minuten lopen zag u net buiten het slagveld overheidstroepen en vertelde hun over uw aanhouding door de taliban. Ze vroegen u naar uw identiteit en brachten u naar huis. U bent daarna direct naar Kabul gevlucht. Daar ontving u het nieuws van de dood van de chauffeur en hoorde u over een dreigbrief van de taliban. U besloot dan om het land te verlaten waar u ongeveer in de zomer van 2019 Afghanistan verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, Polen en Duitsland door naar België waar u op 1 augustus 2021 aankwam. De volgende dag op 2 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. Sinds uw vertrek uit Afghanistan heeft uw familie nog twee andere dreigbrieven van de taliban ontvangen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de vluchtelingenkaarten van uw vader en van uzelf (origineel), drie dreigbrieven van de taliban (origineel) en twee enveloppen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van uw plan om bij de politie te gaan werken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 23/01/2023 p. 16, 17, 30, 31). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over je herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet

worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw identiteit en uw verblijf in het district Alingar, provincie Laghman aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot uw taskara. U verklaarde uw taskara zelf te hebben afgehaald van het districtshuis van Alingar (CGVS, p. 5). U gevraagd wanneer dit was verklaarde u dat dit het jaar 18 of 19 was volgens de Afgaanse jaarkalender (CGVS, p. 5). Met deze uitspraak lijkt u te verwijzen naar de jaartallen 2018 en 2019. U verklaarde daarnaast dat u de taskara voor de eerste keer had aangevraagd toen u vanuit Pakistan verwanten ging bezoeken in Afghanistan. De overheid had dit echter niet afgegeven omdat uw ouders niet in Afghanistan woonden waardoor het onmogelijk was om uw identiteit vast te stellen (CGVS, p. 7,8). U kreeg in plaats van de taskara een kaart die u kon gebruiken om in Afghanistan te kunnen rondlopen. U gevraagd welke kaart dit juist was herhaalde u dat het een kaart was die u kon gebruiken zodat u geen problemen zou krijgen in Afghanistan (CGVS, p. 8). Pas later toen u en uw ouders verhuisd waren naar Afghanistan heeft u uw echte taskara kunnen verkrijgen omdat uw ouders bij het districtshuis verklaarden dat u hun zoon was (CGVS, p. 8). U verklaarde daarbij dat u ongeveer één maand na uw vertrek uit Pakistan naar Afghanistan uw taskara hebt ontvangen (CGVS, p. 9). U gevraagd hoe oud u was toen u van Pakistan naar Afghanistan verhuisde stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u twee jaar onderweg was tot uw aankomst in België op 1 augustus 2021 waardoor u in de zomer van 2019 Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 10). Deze verklaringen stroken echter niet met de gegevens op uw taskara die u zelf heeft neergelegd. De taskara vermeldt namelijk de afgiftedatum van 9/09/1393 (Afgaanse kalender), wat betekent dat u de taskara hebt ontvangen op 30 november 2014 en u op dat moment zeventien jaar oud was. Bijgevolg maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Bijkomend dient hierover te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Daarnaast slaagt u er evenmin in consistente verklaringen af te leggen over uw verblijfplaats in Afghanistan. Zo vertelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u voor uw vertrek uit Afghanistan acht maanden in Sahra gelegen in het district Alingar woonde (DVZ Verklaring, vraag 10). Op het CGVS identificeert u Sahra ook als uw dorp, maar beweert u dat u er nooit geweest bent en dat u er ook geen idee van heeft waar het gelegen is (CGVS, p.6,28). U verklaart dan ook dat u zich na uw verhuis in het districtscentrum van Alingar vestigde (CGVS, p.6). Deze flagrante tegenstrijdigheid schaadt sterk het geloof in uw voorgehouden verblijf in Afghanistan.

De geloofwaardigheid van uw profiel en aanwezigheid in Alingar district voor uw komst naar België wordt verder ondermijnd doordat u geen doorleefd beeld wist te schetsen van uw activiteiten en gebeurtenissen in uw regio van herkomst. Hoewel u meende daar acht maanden te hebben verbleven, kon u geen enkele concrete informatie geven over het districtscentrum van Alingar. U gevraagd om uw verblijfplaats in Alingar te beschrijven kwam u niet verder dan dat er een huis voor uw huis was en dat naast uw huis andere dingen waren zoals een school, een benzinstation en een kliniek (CGVS, p. 6). U wist verder de naam van de school niet, alsook verklaarde u geen informatie te hebben over de naastliggende dorpen omdat u daar slechts voor een korte tijd verbleef (CGVS, p. 6,7). Op de vraag of u kon schatten hoeveel huizen er ongeveer stonden in het districtscentrum, herhaalde u dat er een huis voor jullie huis was en twee huizen aan de achterkant en een huis aan de andere kant van jullie huis en naar boven toe zo'n tien of vijftien minuten wandelen zou er een grote dorp zijn waar veel huizen lagen (CGVS, p. 9).

Ook over de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst legde u geen overtuigende verklaringen af. U verklaarde dat het veilig was in het districtscentrum van Alingar en dat de politie en het leger daar rondliepen (CGVS, p. 11). Wanneer wordt gepeild naar uw kennis over de veiligheidssituatie in rest van de regio rond Alingar verklaarde u enkel te hebben verbleven in Alingaar zelf waardoor u geen idee heeft van de veiligheidssituatie van andere plaatsen (CGVS, p. 11). Er dient in dit opzicht evenwel opgemerkt te worden dat deze algemene en weinig doorleefde verklaringen niet volstaan. Niet alleen heeft u minstens acht maanden in Alingaar districtscentrum gewoond, ook werkte u er een tijdlang als ijsverkoper en had u samen met uw vader een ijswinkel waardoor er verwacht kan worden dat u concrete verklaringen aflegt over uw verblijfplaats in Afghanistan. Bovendien verklaarde u zelf veel andere plaatsen te hebben gezocht in uw hoedanigheid als ijsverkoper waardoor u toch op de hoogte zou moeten zijn van de veiligheidssituatie in uw woon- en werkomgeving.

Wat betreft uw werk als ijsverkoper verklaarde u verder dat uw vader in de winkel bleef terwijl u naar Laghman reisde om het ijs te gaan halen. U gevraagd waar juist in Laghman u het ijs ging kopen verklaarde u dat u dit kocht aan het Yonous kruispunt (CGVS, p. 14). U verder gevraagd om dit te situeren binnen "de stad Laghman" kwam u niet verder dan dat dit een bekende plaats is in Laghman (CGVS, p.

14). Ook was u niet in staat om de dorpen in de omgeving van waar u het ijs kocht te benoemen. U gevraagd welke andere dorpen u bijvoorbeeld onderweg naar Laghman passeerde verklaarde u geen dorpen te kennen in die omgeving (CGVS, p. 20). Het is echter merkwaardig dat u meermaals deze weg aflegde om ijs te gaan kopen en terug te rijden naar Alingar terwijl u enkel Badiabad als dorp op uw reisweg kan aanduiden. Bovendien gaf u zelf aan dat de chauffeur met wie u samen reed de regio heel goed kende en hij telkens over die plaatsen vertelde zodat u de namen van buiten kon leren aangezien u in de toekomst alleen het ijs moest gaan kopen (CGVS, p. 16).

Daarnaast kon u de prijs van een ijsje enkel in de Pakistaanse munteenheid Qaldar aangeven. Zo verklaarde u dat u één stuk ijs voor 30 of 40 Qaldar of soms voor 20 Qaldar verkocht (CGVS, p. 14). U verklaarde daarbij dat het Pakistaanse geld ook in Afghanistan werd aanvaard. U verder gevraagd naar hoeveel 30 Qaldar is in de Afghaanse munteenheid verklaarde u dit niet te weten en dat de mensen toen Qaldar gebruikten (CGVS, p. 14). Gezien u en uw vader een ijswinkel hadden en u als handelaar op verschillende plaatsen in Afghanistan ijs kocht en verkocht kan er echter van u worden verwacht dat u enige kennis heeft van de prijzen in de Afghaanse munteenheid.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen over uw leefomgeving en uw activiteiten als ijsverkoper in Afghanistan zo pover zijn, dat de geloofwaardigheid van je beweerde verblijf in Afghanistan ten zeerste op de helling komt te staan.

Ten slotte kunnen ook vragen worden gesteld bij de door u beweerde geografische kennis. U gevraagd wat de term provincie inhoudt en in welke provincie u woonde, kon u de term niet verduidelijken en stelde u vervolgens dat u in het district Alingar woonde, in de provincie Sahara. Dat u geen besef heeft van deze geografische term wijst er andermaal op dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden verblijf in Afghanistan. U kon verder geen stammen opnoemen die in uw provincie woonden en kende geen andere Afghaanse etnische groepen dan Pashtounen maar verklaarde daarna dat een kleine groep van Shari ook in Alingar woonde. Verder gepeild naar andere grote steden in de buurt van Alingar verklaarde u de namen van de steden niet te kennen (CGVS, p. 27,28). Het is echter frappant dat u de grote steden zoals Mehtarlam, uw eigen provinciale hoofdstad, en Jalalabad niet kende en u verkeerdelijk stelde dat de hoofdstad van uw provincie Alingar district was (CGVS, p. 14).

Als u gevraagd werd om na al de vragen die gesteld werden om uw terugkeer naar Alingar na te gaan zelf informatie aan te halen die uw verblijf in Alingar alsnog aannemelijk maakt herhaalde u opnieuw dat u slechts voor een korte termijn in Alingar hebt gewoond en daarnaast niet naar andere plaatsen in Afghanistan bent geweest (CGVS, p. 28). U opnieuw erop gewezen dat u toch wel acht maanden in Alingar hebt gewoond en u wordt verwacht daar enige informatie over te verstrekken gaf u opnieuw vage verklaringen zoals dat er een bazaar was, een groot gebouw voor het districtshuis, een school, een kliniek, een benzinstation en een rivier onder jullie huis (CGVS, p. 28). U gevraagd te specificeren wat dat groot gebouw was verklaarde u dat het een bibliotheek was met witte muren (CGVS, p. 28). Een dergelijke algemene beschrijving kan echter niet getuigen van uw verblijf in dit districtscentrum gedurende zo'n acht maanden. Ten slotte werd u gevraagd enkele belangrijke mensen van Alingar op te noemen waarbij u niet verder kwam dan een benzinstation uitbater genaamd Hady Ahmad Gul te vermelden (CGVS, p. 29). Dat uw vestiging en professionele activiteit in Alingar u slechts de naam van een benzinstation uitbater opleverde is niet ernstig en neemt verder het geloof in uw voorgehouden verblijf in Alingar weg.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk verbleven te hebben in het district Alingar gelegen in de provincie Laghman in Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaarde verblijf in Alingar kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Alingar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede moet er op gewezen worden dat u de feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft weten te maken.

U verklaarde dat u was gestopt met uw werk als ijsverkoper en u voor de politie wou werken omdat er geen ander werk was (CGVS, p. 22, 23). Er kan weliswaar op worden gewezen dat u geen enkele kennis had over de aanwervingsprocedure bij de politie. U verklaarde dat u naar het districtshuis ging en daar enkele documenten ontving om te ondertekenen. Toen u werd gevraagd wat de inhoud was van die documenten verklaarde u dit niet te weten omdat u niet kon lezen maar dat u deze documenten in het districtshuis door iemand hebt laten ondertekenen (CGVS, p. 23). U gevraagd om te verduidelijken welke documenten u moest laten ondertekenen kwam u evenwel niet verder dan dat ze moesten ondertekend worden door enkele personen in het districtshuis om toestemming te geven aan u om te werken bij de politie en dat u daarna naar het hoofdkwartier in Laghman ging om hetzelfde te doen (CGVS, p. 23). U

opnieuw gevraagd welke documenten u precies nodig had om te solliciteren bij de politie herhaalde u dat u enkele documenten ontving van hen en dat ze zeiden dat u na de ondertekening een kaart zou ontvangen waarmee u voor de politie kon werken (CGVS, p. 23). Verder gepeild naar welke voorwaarden er zijn om bij de politie te kunnen werken kon u geen informatie geven en verklaarde u uiteindelijk nooit bij de politie te hebben gewerkt maar dat u dat wel van plan was (CGVS, p. 23). Ook wist u niet hoelang uw trainingsperiode zou duren vooraleer u politieagent kon worden of hoeveel u exact zou verdienen. U gaf daarbij bedragen aan die toch een groot verschil maken, nl. een salaris van ongeveer 10000, 12000 of 15000 roepies (CGVS, p. 23,24). Er dient in die zin te worden opgemerkt dat, ondanks dat u uiteindelijk nooit meer bij de politie heeft gewerkt, u wel degelijk reeds in de aanwervingsprocedure zat. Zo verklaarde u zelf reeds bezig te zijn geweest met de documenten en de procedure waardoor kan worden aangenomen dat u kennis heeft over wat de procedure juist inhield, welke documenten u hiervoor nodig had, hoeveel u zou verdienen, enzovoort.

Dat u essentiële informatie over uw job bij de politie of de intentie daartoe mist, is bijzonder merkwaardig. Bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat het niet plausibel is dat u stappen zou hebben ondernomen om bij de politie te werken.

Vervolgens dienen er een aantal incoherente en weinig doorleefde verklaringen opgemerkt te worden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondergraven.

Wat betreft het incident waarbij uw neef met drie andere talibanleden een bom aan het opgraven waren stelde u dat u samen met de chauffeur om twee of drie uur 's nachts naar Laghman onderweg waren toen jullie in Badiabad werden gestopt door uw neef en drie andere talibanleden (CGVS, p. 16, 18, 19). U verklaarde dat de bom al begraven was toen jullie daar aankwamen waarna uw neef u benaderde en zei dat u moest zwijgen over wat u hier had gezien en dat u hen niet moest bespioneren (CGVS, 18). Zoals u de feiten zelf heeft geschetst roept het optreden van de taliban echter vragen op. Zo is het vreemd dat de taliban jullie zouden hebben gestopt om jullie vervolgens zelf te informeren over een geheim, namelijk dat ze daar een bom hadden begraven. Het is in dit opzicht weinig aannemelijk dat de taliban het risico zouden nemen om jullie in te lichten over hun geheime activiteiten om vervolgens te benadrukken dat jullie die geheim moesten houden, te meer gezien de bom reeds begraven was waardoor het niet duidelijk is waarom ze deze informatie alsnog zouden vrijgeven.

Tot slot, betreffende uw vasthouding door de taliban in een grot in Sahra gedurende twintig dagen of één maand en uw ontsnapping kan er worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om een duidelijke en doorleefde voorstelling van de feiten weer te geven. Zo verklaarde u gedurende twintig dagen of één maand te zijn vastgehouden in een grot in Sahra door de taliban (CGVS, p. 17). U gevraagd te verduidelijken wat er juist allemaal gebeurd is in die grot verklaarde u dat de taliban u vroegen waarom u bij de politie wou werken en niet voor de taliban (CGVS, p. 24). U opnieuw uitgenodigd om alle details te vertellen over uw vasthouding in de grot kwam u niet verder dan dat de taliban niets anders hadden gezegd en elke dag die ene zin herhaalden, nl. waarom wou je voor de politie gaan werken. U antwoordde dat u hen zal beloven voor de taliban te werken maar ze geloofden u niet omdat ze u met die documenten hadden gearresteerd (CGVS, p. 24). Het mag verbazen dat de taliban tijd en moeite zouden steken in u dag na dag dezelfde vraag voor de voeten te gooien zonder rekening te houden met uw antwoord. U wist verder niet wie van de taliban u hadden vastgehouden in de grot of wat ze juist met u van plan waren (CGVS, p. 24, 25). De talibs zouden u verteld hebben dat u even moest wachten tot hun leider iets zou komen zeggen (CGVS, p.25). Het is verwonderlijk dat de taliban u lange tijd in één van hun basissen zouden bewaken zonder een idee te hebben over het lot dat u te wachten staat. Ook in verband met de ontsnapping kon u niet concreet aangeven hoe het gevecht tussen de overheid en de taliban u de kans had gegeven om te kunnen ontsnappen uit de grot. Zo verklaarde u dat de grot door het gevecht niet meer was bewaakt waardoor jullie konden ontsnappen (CGVS, p. 25). Wanneer u opnieuw werd gevraagd naar details over deze ontsnapping herhaalde u dat jullie op een bepaald moment schoten hoorden en de taliban die jullie bewaakten uit de grot liepen waardoor jullie ook de grot konden verlaten (CGVS, p. 26). Gelet op het feit dat u toch bijna een maand werd vastgehouden in een grot door de taliban en uiteindelijk heeft weten te ontsnappen door uw weg doorheen een slagveld te vinden, kan er evenwel van u verwacht worden een voldoende precieze schets van deze gebeurtenissen te geven om uw vrees voor vervolging te staven. Bovendien stelde u dat uw familie sinds uw vertrek reeds drie dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen, maar wist u verder niet wat er in staat. U gevraagd naar de inhoud van deze brieven verklaarde u namelijk zelf niet te kunnen lezen en dat uw vader u enkel zei dat het ging over uw gevaar (CGVS, p. 27). Dat u zich tevreden stelde met de zeer beknopte uitleg van uw vader en u zich hierover evenmin nadien lijkt geïnformeerd te hebben, is opmerkelijk. Er werd dan ook vastgesteld dat zowel het weinig doorleefde en overtuigende karakter van uw verklaringen, als het totale gebrek aan kennis omtrent de bedreigingen door de taliban afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de voorgehouden problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state

protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Hoewel u geen zicht wilt geven op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België moet er volledigheidshalve op gewezen worden dat Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in

uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u geboren en getogen bent in het vluchtelingenkamp Choro camp waar u minstens tot 2019 in uw Afghaanse gezin vertoefde (CGVS, p.9). Hierdoor gaat u zeker een sterke voeling met de Afghaanse normen en waarden ontwikkeld hebben. Bovendien geeft u aan dat uw gezin, onafhankelijk van u, naar Afghanistan terugkeerde, hetgeen gestaafd wordt door de vluchtelingenkaart die in dit kader ongeldig werd gemaakt (CGVS, p.8, 29, 30). Naast uw gezin beschikt u in Afghanistan eveneens over uw echtgenote en over uw oom, tante en een neef van vaderskant die u eens in Afghanistan ging bezoeken en die uw documenten naar België opstuurden (DVZ verklaring, vraag 15; CGVS, p.8,15). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw originele taskara bevat louter identiteitsgegevens en doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw profiel zoals reeds besproken. De vluchtelingenkaarten van uzelf en van uw vader bevatten verder geen informatie om de door u ingeroepen vluchtmotieven vast te stellen. Bovendien roept uw vluchtelingenkaart vragen op bij uw terugkeer naar Afghanistan gezien dit niet is afgeknipt, zoals het geval bij de vluchtelingenkaart van uw vader. Ook de drie dreigbrieven missen bewijskracht inzake uw asielmotieven en werden reeds besproken. Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie dat dergelijke stukken gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief is. De enveloppen tonen dan weer enkel aan dat u post uit Afghanistan ontving.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de onduidelijkheden inzake het tijdstip waarop verzoeker in het bezit zou zijn gekomen van zijn taskara, merkt verzoeker op dat de verwijzingen naar '18' of '19' onzinnig zijn in zoverre ze verwijzen naar de Afghaanse kalender, waardoor er verwarring ontstond bij verzoeker. De verwijzingen stemmen volgens verzoeker ongeveer overeen met zijn leeftijd op het moment van de afgifte op 09/09/1393 (Afghaanse kalender). Aangezien verzoeker geen afschrift van zijn persoonlijk onderhoud heeft ontvangen alvorens de beslissing werd genomen, zo stelt hij, heeft hij hieromtrent geen verduidelijking kunnen geven.

Wat zijn woonplaats in Afghanistan betreft, bevestigt verzoeker thans dat hij afkomstig is uit Sahra, maar enkel in het districtscentrum heeft gewoond. Verzoeker benadrukt ook dat hij opgegroeid is in Pakistan en slechts enkele maanden in Afghanistan heeft verbleven. Het interview bij het CGVS vond enkele jaren na zijn vertrek plaats na een lange vluchtroute vanuit Afghanistan, waardoor de herinneringen verwaterd zijn en hij geen nauwkeurige verklaringen kan afleggen over de veiligheidssituatie of over de dorpen onderweg naar het centrum van Laghman. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met zijn individuele situatie.

Met betrekking tot de vaststelling dat hij de prijs van een ijsje enkel in de Pakistaanse munteenheid kon weergeven, verwijst verzoeker naar een internetartikel uit 2019 waaruit blijkt dat in de oostelijke en zuidelijke provincies in Afghanistan de 'kaldar' als munteenheid wordt gebruikt, waardoor het normaal is dat verzoeker enkel deze munteenheid kent.

Verzoeker verwijst naar zijn beperkte opleiding ter verschoning van zijn beperkte geografische kennis en stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn laag opleidingsniveau.

Naar aanleiding van zijn vage beschrijving van Alingar herhaalt verzoeker dat hij slechts korte tijd in Afghanistan heeft verbleven en zich hiervan niet veel herinnert, maar dat dit geen reden mag zijn om zijn asielseerlaas als ongelooftwaardig te bestempelen.

Tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over zijn sollicitatie bij de politie, brengt hij in zijn eerste middel in dat het onredelijk is van de verwerende partij om te verwachten dat hij de aanwervingsprocedure tot in detail kent.

Wat de gang van zaken betreft ten tijde van het incident waarbij zijn neef hem geheime informatie verstreekte over de bom die begraven was, stelt verzoeker dat dit wél logisch is omdat zijn neef niet wist wat verzoeker al dan niet gezien had en hem daarom aanmaande deze informatie geheim te houden.

Aangaande de vasthouding van verzoeker in een grot in Sahra gedurende ongeveer een maand, verduidelijkt verzoeker in zijn middel dat de documenten van de politie in het kader van zijn sollicitatie de reden waren voor zijn vasthouding en dat hij dagelijks werd ondervraagd over zijn intenties om bij de politie te gaan en de documenten die hij bij zich had. Verzoeker verduidelijkt ook dat hij kon ontsnappen toen er een gevecht losbarstte waardoor de talibanstrijders niet meer dachten aan de gevangenen. Naar het oordeel van verzoeker is het dan ook onduidelijk waarom deze ontsnapping ongeloofwaardig is.

Verzoeker stelt betreffende de neergelegde dreigbrieven van de taliban dat niet van hem kan worden verwacht dat hij de dreigbrieven integraal kent, en dat hij via zijn vader weet dat ze betrekking hebben op zijn problemen met de taliban.

Verzoeker besluit met de stelling dat er geen reden is om zijn asielrelaas ongeloofwaardig te achten en dat hem op grond van artikel 48/3 internationale bescherming moet worden verleend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan is verzoeker van oordeel dat er sprake is van interne conflicten binnen de taliban waardoor er actueel nog gevechten plaatsvinden, waarbij hij verwijst naar internetartikels van www.hln.be. Tevens verwijst hij naar informatie van *Pajhwok Afghan News* en *NRC* dat er nog sprake is van willekeurig geweld ingevolge aanslagen van de ISKP. Op basis van informatie van *Human Rights Watch* stelt verzoeker dat de taliban zich te buiten gaan aan willekeurige arrestaties en folteringen.

Vervolgens gaat verzoeker in op artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, en bij uitstek uit de zaak Sufi en Elmi uit 2011, dat een precaire socio-economische situatie, die te wijten is aan rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het Somalische conflict, strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker trekt een parallel met de zaak S.H.H. uit 2013 waar de socio-economische situatie in Afghanistan werd besproken, maar werd besloten dat er geen schending was van artikel 3 van het EVRM omdat er in Afghanistan een functionele centrale regering bestond en internationale hulporganisaties actief waren. Volgens verzoeker is de situatie in Afghanistan heden ten dage grondig gewijzigd. In dit verband verwijst verzoeker naar verslaggeving van Rudi Vranckx en het rapport van *Human Rights Watch* betreffende Afghanistan van januari 2023, een artikel van *Khamaa Press* van 16 juni 2022, een nieuwsbericht van VRT NWS, een artikel van het UNHCR en een pleidooi van de Verenigde Naties voor het behoud van de humanitaire hulp aan Afghanistan. Verzoeker leidt hieruit af dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is, dat de taliban-regering van hetzelfde allooi is dan de islamitische opstandelingen uit Somalië en stelt dat hulporganisaties zich stelselmatig hebben teruggetrokken uit Afghanistan. Daarnaast stipt verzoeker op basis van informatie van *Reliefweb* aan dat er zich geregeld natuurrampen, zoals overstromingen, voordoen. Uit dit geheel concludeert verzoeker dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan bewuste handelingen van één actor, met name de taliban. Verzoeker beweert dat de taliban met de tijd extremer wordt, hetgeen hij afleidt uit een artikel van VRT NWS waaruit blijkt dat de taliban de toegang tot de universiteit verbieden voor vrouwen.

Tenslotte stelt verzoeker dat het voor hem onmogelijk zal zijn een inkomen te verwerven omdat hij als terugkeerder uit het westen gestigmatiseerd zal worden zoals beschreven in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 en dat hij 'minstens' recht heeft op subsidiaire bescherming.

2.2. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt

om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn middelen onder andere de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”.

Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn familie lang geleden vanuit Afghanistan naar ‘Choro Camp’ nabij Mansehra in Khyber Pakhtunkhwa (Pakistan) emigreerde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 9). Enkele jaren geleden zou het gezin omwille van de aanleg van een snelweg voor de Chinezen geremigreerd zijn naar Alingar in de provincie Laghman in Afghanistan (*Ibid.*, p. 29; AD, stuk 7, Landeninformatie, *The Current* 25 juni 2019: *“Over 2.000 Afghan families told to vacate Mansehra refugee camps for CPEC security”*). Verzoeker zou aldaar als ijsverkoper gewerkt hebben en, omwille van de toevallige ontdekking van het plaatsen van een bom door de taliban en zijn plannen om te solliciteren bij de politie, problemen hebben gekregen met de taliban aan een checkpoint. Verzoeker zou bij dit checkpoint gevat zijn en gedurende ongeveer een maand zijn vastgehouden in een grot, waarna hij ingevolge een gevecht met de overheidstroepen kon ontsnappen (*Ibid.*, p. 16-17). Naderhand vernam hij dat de taliban dreigbrieven had gestuurd waarna verzoeker besloot het land te verlaten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 17).

5.1.3. De Raad stelt vast de commissaris-generaal de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde taskara in twijfel trekt op basis van zijn verklaringen. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker op 23 januari 2023 volgende stukken neer om zijn identiteit te bewijzen (AD, stuk 6, Documenten):

- een taskara, uitgegeven op 09/09/1393 (Afghaanse kalender);
- vluchtelingenkaarten (PoR) van verzoeker en zijn vader.

In de bestreden beslissing wordt betreffende verzoekers taskara het volgende gesteld:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vage en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot uw taskara. U verklaarde uw taskara zelf te hebben afgehaald van het districtshuis van Alingar (CGVS, p. 5). U gevraagd wanneer dit was verklaarde u dat dit het jaar 18 of 19 was volgens de Afghaanse jaarkalender (CGVS, p. 5). Met deze uitspraak lijkt u te verwijzen naar de jaartallen 2018 en 2019. U verklaarde daarnaast dat u de taskara voor de eerste keer had aangevraagd toen u vanuit Pakistan verwanten ging bezoeken in Afghanistan. De overheid had dit echter niet afgegeven omdat uw ouders niet in Afghanistan woonden waardoor het onmogelijk was om uw identiteit vast te stellen (CGVS, p. 7,8). U kreeg in plaats van de taskara een kaart die u kon gebruiken om in Afghanistan te kunnen rondlopen. U gevraagd welke kaart dit juist was herhaalde u dat het een kaart was die u kon gebruiken zodat u geen problemen zou krijgen in Afghanistan (CGVS, p. 8). Pas later toen u en uw ouders verhuisd waren naar Afghanistan heeft u uw echte taskara kunnen verkrijgen omdat uw ouders bij het districtshuis verklaarden dat u hun zoon was (CGVS, p. 8). U verklaarde daarbij dat u ongeveer één maand na uw vertrek uit Pakistan naar Afghanistan uw taskara hebt ontvangen (CGVS, p. 9). U gevraagd hoe oud u was toen u van Pakistan naar Afghanistan verhuisde stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u twee jaar onderweg was tot uw aankomst in België op 1 augustus 2021 waardoor u in de zomer van 2019 Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 10). Deze verklaringen stroken echter niet met de gegevens op uw taskara die u zelf heeft neergelegd. De taskara vermeldt namelijk de afgiftedatum van 9/09/1393 (Afghaanse kalender), wat betekent dat u de taskara hebt ontvangen op 30 november 2014 en u op dat moment zeventien jaar oud was. Bijgevolg maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Bijkomend dient hierover te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse

documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier)."

5.1.4. In zijn middel levert verzoeker kritiek op de vastgestelde verwarring betreffende (de kopie van) zijn taskara. Verzoeker kan worden bijgetreden dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan worden opgemaakt wat de *protection officer* precies bedoelde met "het jaar 18 of 19" (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 5). Verzoeker gaf immers te kennen dat hij zich het jaar niet herinnerde waardoor het mogelijk is dat hij meende dat de vraag eerder betrekking had op zijn leeftijd ten tijde van de uitgifte van het document dan op het moment van uitgifte volgens de Afghaanse kalender of Gregoriaanse kalender. Het document vermeldt als uitgiftedatum 09/09/1393 volgens de Afghaanse kalender (=30/11/2014) (AD, stuk 6, documenten, taskara), terwijl "18 of 19" min of meer kan overeenstemmen met verzoekers leeftijd toen, rekening houdend met de door hem opgegeven geboortedatum. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat zijn taskara werd aangemaakt in 2014-2015 en dat hij in het bezit kwam van dit document toen hij vanuit Pakistan naar Afghanistan ging.

5.1.5. De Raad volgt de commissaris-generaal dan weer dat de verklaringen van verzoeker over de chronologie van de verhuis van de familie van Pakistan naar Afghanistan en het moment waarop de taskara zou zijn aangemaakt uitermate verwarrend zijn, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. In de beslissing wordt evenwel op basis van deze vaststellingen besloten dat verzoeker zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt, terwijl er geen reden lijkt te zijn om de persoonsgegevens *an sich* (naam, geboortedatum) en de nationaliteit van verzoeker ter discussie te stellen.

De Raad merkt op dat de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende verzoekers taskara een overtollig motief uitmaken. In het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dienen alle aspecten van het relaas en de neergelegde documenten in ogenschouw te worden genomen. Zoals hieronder zal blijken, heeft verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk gemaakt.

5.1.6. Het determinerend motief uit de bestreden beslissing bestaat erin dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij voor zijn vertrek gedurende een aantal maanden in het district Alingar in de provincie Laghman in Afghanistan heeft verbleven.

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker geen helder beeld kan schetsen van het dorp Sahra, noch van het districtscentrum van Alingar, waar hij nochtans meerdere maanden zou hebben verbleven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 6). Verzoeker legt uiterst vage verklaringen af over de directe omgeving van het districtshuis van Alingar, waar hij slechts "20 of 30 stappen" vandaan woonde (*Ibid.*, p. 9). Zo beweert hij dat er een school, benzinstation en kliniek waren, maar blijkt hij de naam van de school niet te kunnen opgeven, kan hij evenmin omliggende dorpen noemen (*Ibid.*, p. 6-7) en heeft hij geen idee van de veiligheidssituatie in de rest van het district (*Ibid.*, p. 11). Verzoeker beweerde dat hij ijs verkocht op een kruispunt in 'Laghman' en beweerde dat "Alingaar district" de hoofdstad was van de provincie (*Ibid.*, p. 14), waaruit blijkt dat hij de begrippen 'provincie', 'district' en 'hoofdstad' niet kan toepassen op de regio waar hij maandenlang heeft verbleven (*Ibid.*, p. 27). Nochtans verklaarde verzoeker dat hij voor zijn werk, samen met zijn zakenpartner, die chauffeur was en de regio heel goed kende, naar andere plaatsen gingen waarbij die laatste vertelde over die plaatsen zodat verzoeker in de toekomst alleen op die plaatsen kon geraken (*Ibid.*, p. 16).

5.1.7. Verzoeker bevestigt thans in zijn middel dat hij afkomstig is uit Sahra, maar hij is kennelijk niet bij machte deze plaats concreet te situeren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 28). Verzoeker verklaarde enkel in het districtscentrum van Alingar te hebben gewoond (*Ibid.*), maar hij brengt hiervan geen enkel beging van bewijs aan. Door te herhalen dat hij in Pakistan is opgegroeid, slechts enkele maanden in Afghanistan heeft verbleven en zijn herinneringen verwaterd zouden zijn door de lange vluchtroute, slaagt verzoeker er niet in zijn totale gebrek aan kennis te rechtvaardigen. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, hield de commissaris-generaal wel degelijk rekening met zijn individuele situatie. Verzoeker verwijst naar zijn laag opleidingsniveau ter verschoning van zijn beperkte geografische kennis, maar verzoeker verklaarde zelf dat hij in het kader van de verkoop van ijsjes zeer frequent het traject tussen de winkel, die zijn vader uitbaatte in Alingar, en het Yonous-kruispunt in de stad 'Laghman' zou hebben afgelegd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 13-14; p. 16), waardoor redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij blijf kan geven van een bovengemiddelde kennis van het district

Alingar (en de dorpen in de omgeving van Sahra) en de hoofdstad van de provincie Laghman (Mihtarlam) (zie AD, stuk 7, Landeninformatie, OCHA District Atlas: Laghman Province, April 2014). Verzoeker kan echter geen dorpen noemen op het traject dat zij aflegden om ijs in te kopen en kan ook geen grote steden noemen in de buurt van Alingar (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 20; p. 28). Bovendien geeft verzoeker een uiterst stereotiepe beschrijving van het 'centrum' van Alingar hoewel hij daar gewoond zou hebben: *"Ons huis was daar, er was een bazaar, een groot gebouw voor het districtshuis, ons school en kliniek en benzinstation en rivier onder ons huis"* (*Ibid.*).

5.1.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er in zijn middel niet in slaagt een ander licht te werpen op de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat zijn gezin na de terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan in het district Alingar, in de provincie Laghman, zou hebben verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker aldaar situeert, met name de plaatsing van de bom door talibanstrijders waarvan hij (oog)getuige was, zijn sollicitatie bij de politie en de vasthouding door de taliban in een grot.

5.1.9. Voor zover nodig stipt de Raad aan dat in de beslissing nergens wordt ontkend dat in de oostelijke en de zuidelijke provincies in Afghanistan (ook) de Pakistaanse 'kaldar' als munteenheid wordt gebruikt, zoals verzoeker in zijn middel betoogt op basis van een internetartikel uit 2019. Er mag echter van verzoeker worden verwacht dat hij als ijsverkoper de prijs zowel in 'kaldar' als in 'afghani' kan uitdrukken, terwijl hij bij de vraag naar het omzetten van de prijs in de Afghaanse munteenheid stelde: *"Ik zou het niet weten, mensen gebruikten toen Qaldar."* (*Ibid.*, p. 14). De onwetendheid van verzoeker over de prijs van een ijsje in de Afghaanse munteenheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.1.10. Verzoeker meent voorts dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de aanwervingsprocedures bij de politie tot in detail kent. Nochtans blijkt dat verzoeker zelf aanbracht dat hij na het incident met de bom gestopt was als ijsverkoper en voor de politie wilde gaan werken (*Ibid.*, p. 22-23). Verzoeker verklaarde dat hij om te kunnen beginnen werken bij de politie documenten moest laten ondertekenen in het districtshuis (*Ibid.*, p. 23). Hij heeft echter geen idee van de inhoud van deze documenten omdat hij niet kan lezen. Hij weet ook niet welke documenten moeten worden voorgelegd en tast ook in het duister over de duur van de opleiding tot agent (*Ibid.*, p. 23-24), terwijl dit geen details betreffen. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker, die een carrièreswitch overweegt van ijsverkoper naar politieman, niet beter op de hoogte is van de aanwervingsprocedures, zeker rekening houdend met de risico's die een sollicitatie bij de politie met zich kan brengen in de toenmalige Afghaanse context.

5.1.11. Uit de verklaringen van verzoeker betreffende het incident met de talibanstrijders kan niet worden opgemaakt hoe hij kon weten dat deze strijders, waaronder de zijn neef, een bom aan het begraven waren. Verzoeker stelde immers dat de bom reeds begraven was toen zij daar aankwamen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 18) en hij ontkende dat hij zijn neef hierover had bevraagd (*Ibid.*, p. 19). Het is volstrekt onlogisch dat verzoekers neef gevoelige informatie zou hebben prijsgegeven over dit explosief en naderhand zou hebben gevraagd deze informatie geheim te houden, zonder precies te weten wat verzoeker al dan niet gezien had. De loutere bewering van verzoeker in zijn middel dat dit alles wél logisch is, volstaat niet om de vreemde gang van zaken te verklaren. Verzoeker oppert in zijn middel ook dat het onduidelijk is waarom zijn verklaringen over zijn detentie en ontsnapping ongeloofwaardig zouden zijn. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker er niet in slaagde enige concrete informatie te verschaffen over de locatie van de grot, die zich in 'Sahra' zou bevinden, of zijn wedervaren tijdens de periode van detentie die ongeveer één maand geduurd zou hebben. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker meer informatie kan verstrekken over zijn wekenlange detentie in een grot, hetgeen een bijzonder ingrijpende ervaring moet zijn geweest. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd nochtans uitdrukkelijk gevraagd om alle details te geven en de omstandigheden te beschrijven, maar verzoeker kon de grot niet situeren, wist evenmin welke talibanstrijders hem vasthielden en stelde gedurende de periode van zijn detentie 'niets' gedaan te hebben (*Ibid.*, p. 24-25). Het is bovendien volstrekt onaannemelijk dat de taliban de grot de ganse tijd constant bewaakt zouden hebben, zoals verzoeker uiteenzette, maar op het moment dat er buiten schoten gelost werden, de grot plots onbewaakt zouden hebben achtergelaten (*Ibid.*, p. 26).

5.1.12. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag had verzoeker tenslotte dreigbrieven van de taliban neergelegd (AD, stuk 6, Documenten, 3 dreigbrieven taliban). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd toe te lichten wat er in deze brieven staat. Verzoeker stelde dat zijn vader deze gelezen had, maar hij wist zelf hoegenaamd niet wat er in de brieven stond (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 23 februari 2023, p. 27). In zijn middel stelt verzoeker

dat niet van hem kan worden verwacht dat hij de dreigbrieven integraal kent, maar er mag toch worden verondersteld dat verzoeker minimaal op de hoogte is van de concrete inhoud van de dreigbrieven waarop hij zich baseert om zijn voorgehouden vrees te staven. Door in het algemeen te poneren dat de brieven betrekking hebben op zijn problemen met de taliban zonder enig detail te kunnen verstrekken, doet verzoeker in hoge mate afbreuk aan de ernst van zijn vrees.

5.1.13. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van zijn overwegingen te concluderen dat verzoeker op basis van zijn asielaanvraag niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat door verzoeker geen concrete elementen werden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtelingsaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban in het district Alingar.

5.2.4. Verzoeker voert voor het eerst in zijn middel aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, omwille van de precaire socio-economische situatie in Afghanistan. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in zijn beslissing oppert, meent verzoeker dat de belabberde socio-economische en precaire humanitaire situatie, die zich heden in Afghanistan voordoet, wel degelijk het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van één actor, met name de taliban. Verzoeker verwijst hierbij enerzijds naar het arrest van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi inzake Somalië en anderzijds naar het arrest S.H.H. van het EHRM inzake Afghanistan. Volgens verzoeker betekent het gegeven dat er vandaag niet langer een internationaal erkende, functionerende regering en internationale hulporganisaties aanwezig zijn in Afghanistan, dat verzoeker in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming.

5.2.5. De Raad stipt aan dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk gelijklopend is aan artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 28), maar dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de gevallen waarin internationale bescherming moet worden verleend.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 stelt de verwerende partij het volgende omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de heersende socio-economische constellatie in Afghanistan:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.

UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde

COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Verzoeker toont met zijn verwijzingen naar een aantal persartikels die punctuele problemen bespreken niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door op basis van de objectieve landeninformatie te concluderen dat een breed scala aan elementen en factoren - die trouwens al veelal aanwezig waren vóór de machtsovername door de taliban - de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie hebben veroorzaakt. In de passage uit de meest recente *Country Focus* van het EUAA over Afghanistan dienaangaande (EUAA *Country Focus* Afghanistan, december 2023, pp. 45-55) wordt trouwens bevestigd dat onder andere de klimaatverandering, die zorgt voor droogte en overstromingen, aardbevingen, inflatie en andere economische wetmatigheden een belangrijke rol spelen. Ook met zijn bewering dat de taliban extremer zouden worden, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de socio-economische problemen en humanitaire crisis exclusief of hoofdzakelijk kunnen worden toegeschreven aan opzettelijke handelingen of omissies vanwege één actor in de zin van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet. De stelling van verzoeker dat enkel de *de facto*-talibanregering hiervoor verantwoordelijk zou zijn, kan niet worden gevolgd. Daarbij komt dat verzoeker niet aantoont dat hij “*specifiek wordt blootgesteld*” aan het risico op dit soort ‘ernstige schade’, waardoor hij zich hoe dan ook niet op de socio-economische situatie kan beroepen om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2.6. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in zijn tweede middel dat er door toedoen van interne conflicten bij de taliban en door (bom-)aanslagen, waarbij hij verwijst naar een aantal internetartikels van de zomer van 2022 en de landpagina van het World Report van *Human Rights Watch* van 2023, wel degelijk sprake is van willekeurig geweld

Uit de door verzoeker aangebrachte landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de mate van willekeurig geweld op het gehele grondgebied van Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op deze grond, kan de vreemdeling niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk worden gemaakt, ook al is geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Het is wel van cruciaal belang dat rekening wordt gehouden met de actuele feitelijke toestand in de regio waar de verzoeker om internationale bescherming feitelijk heeft verbleven. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over zijn verblijf in het district Alingar in de provincie Laghman heeft hij het bewijs van een verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt, zodat hij niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5.2.7. Ten overvloede wijst de Raad erop dat noch in de bestreden beslissing, noch in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt ontkend dat er in Afghanistan nog burgerslachtoffers vallen door willekeurig geweld. Hierbij wordt wel aangegeven dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant is gedaald en dat er sprake is van belangrijke regionale

verschillen. In de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024 wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanvallen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDD en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de

berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.8. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft verricht of kennelijk onredelijk te werk ging door de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. De beide aangevoerde middelen zijn ongegrond. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN